

'Voor Evelien, Jasper en Linde Soete', mijn rijkdommen.

Voorwoord:

Dit is het schoorvoetend en rauw maar ook droevig verhaal over de fascinerende J.J. Adamski dat vermoedelijk een knoop in je maag zal leggen. Enkele levens geleden kon namelijk de kleine John Adamski misschien nog een beetje lachen en dromen. Maar als je vanaf nu verder heel aandachtig luistert, zal je in deze bevreemdende trip en tussen de regels door ook zijn getormenteerde ziel variërend van zachtjes tot luid horen huilen.

John was een cynische goddeloze die heel zijn leven, in zijn zoektocht naar geborgenheid, schipperde tussen hoop en wanhoop. Of was het juist omdat hij al heel snel God verbannen had uit zijn leven, dat hij schijnbaar alleen moest zien te overleven?

We beleven ook een innerlijke reis, die eigenlijk niemand van ons vreemd is. Want we zitten allemaal al wel eens slaafs en moedeloos vast in de alleenheerschappij van ons verleden. Een gemiddelde normale mens kan nu eenmaal de herinneringen aan zijn pathos van zijn eigen tragedie niet sturen, en de auteur van dit boek al helemaal niet.

Daarom is luisteren naar, of het lezen van, verhalen over kwetsbaarheid of kracht, opmars of teloorgang, de beste therapie voor mensen die het nodig hebben. Staan we soms niet allemaal even stil op de pechstrook van ons leven? Ligt juist in die kwetsbaarheid en het vallen vaak ook geen nieuwe kracht om terug op te staan, een nieuwe opmars?

Kan een schijnbaar onoplosbare en netelige situatie, niet plots een uitgelezen kans zijn? Of moet je gewoon altijd je eigen kansen creëren om je leven in de juiste balans te krijgen? Het evenwicht tussen vreugde en verdriet, tussen vallen en opstaan, tussen leven en dood, tussen die opmars of teloorgang?

We kruipen als bij wijze van een vergelijkende studie in het hoofd van J.J. Adamski, een gewezen hypergetrainde ex-militair die alvast geleerd had dat je niet altijd oorlogen moest voeren met wapens om mensenlevens te redden. Soms kan je de wereld, of misschien jezelf, redden door met een genereus hart iedereen en dus ook jezelf gewoon weer wat hoop op een toekomst te geven.

John Adamski wou na zijn mislukte carrière bij het leger een stem geven aan alle jongeren die ooit het slachtoffer waren geweest van onrechtvaardigheid.

Door in het leven soms verder te durven kijken, in plaats van te (ver-)oordelen, zie je vaak de echte mens, achter de mens. En vaak schuilt daar een heel ander verhaal en toekomst achter dan jij aanvankelijk had gedacht. Ook in dit verhaal overigens.

Een ogenschijnlijk onwaarschijnlijk verhaal over liefde en bedrog die je soms met heimwee doet terugdenken aan je eigen haat of veerkracht in soms moeilijke tijden.

Als auteur neem ik je als een blindengeleider bij de hand, als een houvast, naar het volgende unieke zinnenprikkelende verhaal, in een oubollige uithoek van het land Belgistan, ergens in een jaar dat er niet echt toe doet.

Het verhaal vindt echter plaats in een grimmig tijdperk met een ontrafelde samenleving, misschien voor sommigen een nostalgische periode. Een tijdperk waarin artificiële intelligentie nog niet in je privéleven kon binnendringen of nodig was om pakweg een pandemie te bestrijden.